

de tafel: Brinton ging met korte passen naar de deur. Haar steeds onder schot houdend, liet hij de linkerhand zakken en tastte naar den sleutel. Hij kon dien zoo gauw niet vinden en naar beneden kijkend, om te zien waar hij eigenlijk precies zat, viel zijn oog op den gouden ring met een enkelen diamant, dien hij aan zijn pink droeg; hij keerde zijn hand snel om, om dien ring voor haar oogen te verbergen, want hij was nogal opvallend — 'n breede, platte gouden band met den diamant. Op hetzelfde oogenblik herinnerde hij zich zijn keurige zwarte pantalon en zwarte lakschoenen en weer keek hij op naar Esme's gelaat.

Toen hij de kruk omdraaide en de deur opende, glipte de sleutel uit zijn hand; gedreven door de gedachte, dat als hij bukte om dien op te rapen, haar aandacht op zijn schoenen gevestigd zou worden — schoenen, zooals geen enkele inbreker ze dragen zou — liep hij de kamer uit naar het portaal, trok de deur achter zich dicht en snelde naar zijn eigen kamer.

Zich niet den tijd gunnend om licht te maken, maar wel verwachtend, dat ieder oogenblik Esme's hulpgeroep op de gang weerklinken zou, trok hij zijn pet, jas en baard af en ledigde den inhoud van zijn smoking in zijn koffer, die aan het voeteinde van zijn bed stond. Toen liep hij snel naar Esme's kamer terug — weer in zijn rol van dievenjager.

Zeër voorzichtig greep hij de kruk en draaide die om. De deur was gesloten. Hij wachtte even en klopte toen.

„Wie is daar?” vroeg hij met gebiedende stem.

„Ik ben er,” antwoordde Esme's stem niet ver van de deur.

„Miss Fenton?” riep hij op verbaasden toon. „O, pardon, dan is het in orde!”

Teleurgesteld in zijn verwachting om stil haar kamer binnen te gaan en dan z.g. tot zijn verbazing Esme en niet den inbreker te vinden, stond hij 'n oogenblik besluiteloos. Haar toon van gedwongen kalmte bevreemde hem. Maar na een oogenblik kreeg het spel hem weer te pakken en Lady Kirkland's kamer binnengaande, liep hij naar het raam.

„Leyton,” fluisterde hij heesch. „Bodley! — kijk uit. Ik zag hem geen minuut geleden het portaal oversteken. Zeg het aan de anderen.”

Zonder op antwoord te wachten, maar rekenend, dat Bodley en Leyton, Sir John en Newell van hun post zouden roepen, om hun de boodschap te geven en zoodoende noodzakelijkerwijze den achterkant van 't huis gedurende eenige oogenblikken onbewaakt zouden laten, haastte hij zich de kamer uit, liep snel naar beneden en ging langs de achtergang den tuin in door dezelfde deur, waardoor de anderen het huis hadden verlaten.

Sir John en Newell waren niet te zien.

„Vooruit heeren! Waar zijn jullie?” riep Brinton en rende zoo hard als hij kon naar de plaats, waar lange diepe schaduwen over het grasveld lagen.

Toen Bodley en Leyton, die de anderen gemakkelijk voorkwamen hem bereiken, was hij bezig 't struikgewas te doorzoeken. Hij greep Bodley bij den arm en viel bijna tegen hem aan.

„Verduiveld!” zei hij, alsof hij geheel buiten adem was. „Waarom was die vervloekte revolver niet geladen? Ik had hem kunnen hebben.”

DE EERSTE FELICITATIE
op den huwelijksdag van miss Ligget, een bekende honden-vriendin, door haar lievelingshond Dudi.

„Luister!” riep Leyton uit; zij hoorden het gesnor van een automobiel van den naastbijzijnden weg.

„Daar gaat hij!” riep Brinton uit. „Je kunt er van op aan, dat hij dat is! Wij zijn hem kwijt, Sir John. Laten wij teruggaan en zien of hij iets meegenomen heeft.”

Lady Kirkland kwam hen op het terras van den salon tegemoet. Mrs. Heyworth en Mrs. Newell stonden in de opendeuren.

„Wat was dat voor geschreeuw, John?” vroeg Lady Kirkland, terwijl zij weer den salon binnenging.

„Er is hier een inbreker geweest,” antwoordde Sir John. „Wij zullen eens moeten zien of hij iets meegenomen heeft. En wij moeten de politie maar laten komen.”

Dit nieuws veroorzaakte bij de dames groote opwinding, en het was niet dan met eenige moeite, dat Mrs. Heyworth overgehaald kon worden naar haar kamer te gaan. Brinton bood aan haar te begeleiden en bij haar deur op wacht te blijven staan.

„Waar is Esme?” vroeg Lady Kirkland plotseling.

„Zij was voor eenige oogenblikken nog in haar kamer,” antwoordde Brinton. „Haar deur was gesloten, toen ik die probeerde, even voor ik den kerel uit Mrs. Heyworth's kamer zag komen; dus is hij klaarblijkelijk niet bij haar geweest.”

Brinton bleef terzijde staan, om den anderen de gelegenheid te geven eerst den salon binnen te gaan. Hij wilde zelf niet naar binnen — was eigenlijk bevreesd. Er zou iets gebeuren maar wat wist hij zelf niet, en evenmin hoe hij 't kon voorkomen, of hoe hij er aan kon ontsnappen.

Een minuut later, toen Sir John den salon binnenkwam, zat Brinton op de armleuning van een stoel en maakte zich gereed, om op zijn meest amusante manier zijn vervolgingspogingen van den dief te vertellen.

Plotseling zag hij de menschen, die met het gezicht naar de deur gekeerd zaten, opspringen en naar de deur staren. Toen zij uitroepen van verwondering en vroolijkheid slaakten en hard lachten, draaide hij zich op zijn stoelleuning om en stond op.

Esme kwam de kamer in, een kartonnen deksel van een hoedendoos voor zich uitdragend, waarop al de verduisterde juweelen lagen; zij had zijn zwarten baard voorgedaan.

„Ziehier de buit!” zei zij theatraal, maar met een lichte trilling in haar stem. „Het was een grap van Mr. Brinton, beste menschen en al getuigt die misschien niet van goeden smaak, de uitvoering was uitstekend. Hij kwam mijn kamer in met zijn valschen baard. Natuurlijk herkende ik hem dadelijk, maar stemde er in toe, om de zaak door te zetten.”



In een oogenblik begreep Brinton, wat hem te doen stond; ofschoon het hem een geweldige inspanning kostte, liet hij zich in een stoel vallen en barstte in een luid gelach uit. Hij liet zich achterover vallen en lachte — verborg zijn gezicht in zijn handen en lachte, lachte, tot de geheele kamer met hem meelachte.

Maar inwendig worstelde hij met een onzegbare schaamte. Zij wist de waarheid en hij begreep, dat hij liever gewild had, dat de geheele wereld het geweten had, dan dat zij ook maar een oogenblik hem verdacht. Zij had hem tegelijk beschuldigd en gered en door dit te doen had zij bewezen, dat zij van hem hield. Zij had haar afschuw over zijn daad, haar verontwaardiging en haar verbazing opzij gezet om hem te redden en had in dit tragisch moment zichzelf belachelijk gemaakt, grotesk, om zelfs voor zij nog een woord gezegd had, vast te leggen, dat de geheele zaak een grap was.

Het was iets meer dan tact en medelijden, dat haar aangespoord had, om dien afschuwelijken baard voor te doen — iets meer dan de geest van genade. Zij had hem hierdoor verteld, dat zij van hem hield en hij wist, dat hij haar liefhad — haar zoo liefhad, dat haar genade hem veroordeelde tot jaren van geheim en schaamtevol berouw.

„Ik bied mijn verontschuldigen aan,” zei hij ademloos. „Het was een zeer slecht gekozen grap — en dan nog zoo laat in den avond — maar ik zal morgen met de eerste gelegenheid moeten vertrekken, om — om een boot te halen, die twee dagen vroeger vertrekt, dan verwacht werd. Ik weet echter, dat ik het beter had kunnen laten. En daarom — nogmaals — bied ik u mijne verontschuldigen aan.”

Hij glimlachte stijf tegen den kring van voor hem slechts vaag zichtbare gezichten en zich omkeerend zag hij de uitdrukking van pijn in Esme's blauwe oogen. Het stak hem en hij voelde de ongeheelede wond gedurende vele jaren — zijn hardste en eerlijkste jaren.